

שמואל שוחט

מרחק, שיר רך

הכי עמק שהזרע שלי חלחל
 חדש וחצי בכטון המתוקה שלך.
 בחדר ההמתנה ב"אלישע" אמרתי
 לעצמי בשקט, שמואל, זה עובר,
 ואת שנאת אותי כי לא הצעתי לך
 להתחתן.

היינו בני עשרים-וארבע,
 עננים לבנים עמדו מעל חיפה
 אניות צפרו במרחק, מלחים
 זקפו זרגם.

כשהתעוררת מההרדמה
 שמחת, כי הבחילה עברה
 לגמרי, ואכלת בשקט
 ארוחת בקר מצלחת כחלה.

היינו בני עשרים-וארבע,
 את בודאי זוכרת
 היו לי שאיפות גדולות,
 לקרא את ג'ימס ג'ויס
 באנגלית ואולי גם את הגל
 זה חשוב וזה לוקח
 המון זמן.

לפני שנרדמת בדירה שלי
 לטפתי אותך. מבעד לעורך
 זהרורים אחרונים

שֶׁל יְלֵדָנוּ הַטּוֹב.
אֲחֵר־כֶּךָ הִתְקַשְׁרֵת לְאַחֹתְךָ
לְאַחַל לָהּ יוֹמוּלְדֵת שְׂמֵחַ
וְעֵלִית עַל הָאוֹטוֹבוֹס הָאַחֲרוֹן
לִירוּשָׁלַיִם.
שְׂמוּאֵל, אֲמַרְתָּ לִּי בְטֶלְפוֹן,
כּוֹאֵב לִי נוֹרָא, הַבְּזִבוּז וְהַכְּבֹטָן.
וְאֲנִי אֲמַרְתִּי לָךְ
וְאֲנִי אֲמַרְתִּי לָךְ
(אֲנִי לֹא רוֹצֶה
לְזַכֵּר מָה אֲמַרְתִּי
לָךְ)